

انجمن صنعت ورزش ایران

چشم انداز، رسالت و ارزش ها

فهرست مطالب

موضوع	صفحه
اهداف کلی صنعت ورزش.....	۱۵
اثرات مستقیم اقتصاد ورزش.....	۱۵
اثرات خرد اقتصاد ورزش.....	۱۶
اثرات توسعه اقتصادی ورزش.....	۱۷
اثرات کلان اقتصاد ورزش.....	۱۷
اثرات رشد اقتصاد ورزش.....	۱۸
اهداف توسعه فناوری ورزش.....	۱۸
استراتژی‌های کلان صنعت ورزش.....	۱۹
پیشنهادهای برنامه هفتم.....	۲۰
برنامه پیشنهادی صنعت ورزش.....	۲۰
برنامه هفتم توسعه ورزش سازمان ملل.....	۲۲
انجمن صنعت ورزش ایران.....	۲۳

موضوع	صفحه
اهداف کلان اقتصاد ورزش کشور.....	۱
اهداف بخشی نظام دانش و بازار ورزش.....	۱
سهم ورزش در بودجه خانوار و دولت.....	۳
جنبه‌های اقتصاد ورزش.....	۳
توصیه‌های اقتصادی برای ورزش ایران.....	۳
اثرات اقتصادی ورزش.....	۴
تحلیل اقتصاد صنعت ورزش.....	۵
محبوبیت اقتصاد ورزش.....	۹
ورزش اقتصادی و فهم اقتصاد ورزشی.....	۱۱
اثرات مستقیم ورزش.....	۱۲
برنامه هفتم توسعه ورزش.....	۱۳
عوامل رونق اقتصادی ورزش.....	۱۴
نمونه اهداف کشورهای توسعه یافته.....	۱۴

اهداف کلان نظام اقتصادی صنعت ورزش کشور

1. دستیابی به جایگاه اول اقتصاد و صنعت ورزش در جهان اسلام و احراز جایگاه برجسته علمی و صنعتی در منطقه و جهان؛
2. استقرار جامعه دانش‌بنیان، عدالت‌محور و برخوردار از انسانهای شایسته و فرهیخته و نخبه برای احراز مرجعیت اقتصادی صنعت ورزش در منطقه جهان؛
3. تعمیق و گسترش آموزشهای عمومی و تخصصی همراه با تقویت اخلاق و آزاداندیشی و روحیه خلاقیت در جامعه، به‌ویژه نسل جوان؛
4. دستیابی به توسعه علوم و فناوریهای نوین و نافع، متناسب با اولویتها و نیازها و مزیت‌های نسبی کشور؛ و انتشار و به‌کارگیری آنها در نهادهای مختلف آموزشی و صنعتی و خدماتی؛
5. افزایش سهم تولید محصولات و خدمات مبتنی بر دانش و فناوری داخلی به بیش از 50 درصد تولید ناخالص داخلی کشور؛
6. گسترش همکاری در حوزه‌های علوم و فناوری با مراکز علمی معتبر داخلی و بین‌المللی.

2-3. اهداف بخشی نظام دانش صنعت و بازار فناوری و نوآوری ورزش کشور

1. پوشش کامل دوره‌های آموزش عمومی و تخصصی صنعت ورزش؛
2. ایجاد دوره‌های آموزشی مناسب برای اعضا؛
3. حضور مسئولانه و مؤثر در نظام مسئولیت اجتماعی؛
4. پرورش استعدادهای شغلی و پدید آوردن آینده‌شغلی برای برآوردن نیازهای صنعت؛
5. پرورش استعدادهای علمی و مهارتی سطوح مختلف برای ورود به دوره تخصصی؛

6. دستیابی به سطح دانش و مهارت نیروی کار صنعت ورزش کشور متناسب با معیار جهانی و در جهت پاسخگویی به نیازهای جامعه و بازار کار داخلی و بین‌المللی؛

7. کسب رتبه نخست در رتبه بندی 100 شرکت جهان و احراز جایگاه شاخص در بین تولیدات برتر دنیا؛

8. دستیابی به نسبت مطلوب متخصصین ورزشی و مدیران باشگاه ها به کل باشگاه های متناسب با سطح بندی باشگاه های مورد نیازهای کشور؛

9. ارتقاء سطح مطلوب تولید و خدمات در منابع انسانی براساس نیاز صنعت و نیازهای بومی؛

10. تثبیت جایگاه صنعت ورزش کشور در:

- هوشمندسازی و فناوری‌های حوزه صنعت تجهیزات ورزشی و خدمات و صنایع وابسته به ورزش باشگاه های خصوصی و دولتی به منظور دستیابی به نقش محوری در منطقه؛

- فناوری اطلاعات به منظور ایجاد بانک اطلاعات و کسب جایگاه اول در حوزه علم و فناوری صنایع ورزشی در منطقه؛

- فناوری درپوشاک و البسه به منظور کسب 3 درصد از بازار جهانی مربوطه؛

- فناوریهای نانو و میکرو به منظور کسب 2 درصد از بازار جهانی مربوطه؛

11. کسب دانش طراحی و ساخت آزمایشگاه های تخصصی، دستیابی به دانش مدیریت و دستیابی به فناوری اعزام مدیران و منابع انسانی و متخصص به کشورهای منطقه و کسب دانش طراحی و ساخت و تجهیزات ورزشی، پزشکی ورزشی هوشمند با مشارکت انجمن صنعت ورزش و همکاریهای بین‌المللی.

اقتصاد ورزش به بکارگیری تئوری های اقتصادی برای تحلیل فعالیت های ورزشی اطلاق می شود یا به بیان دقیق تر اقتصاد ورزش به ارزیابی مسائل و الگوهای تخصیص بهینه منابع در سه بخش عملکرد ورزش، تولیدات ورزش و توسعه ورزش می پردازد.

صنعت ورزش به مجموعه فعالیت های مرتبط با تولید، مبادله و بازاریابی کالاها و خدمات ورزشی گفته می شود که در ارتقای ارزش افزوده نقش داشته باشند.

سهم ورزش در بودجه خانوار و مخارج دولت

ورزش در کشورهای توسعه یافته سهم قابل توجهی در مخارج خانوار دارد و در دهه های گذشته در کشورهای در حال توسعه نیز سهم ورزش در مخارج خانوار و بودجه دولت افزایش پیدا کرده است که نشان دهنده اهمیت و تمایل ترجیحات افراد به سمت ورزش است. البته برخی ورزش را ابزاری برای حرکت ملل در مسیر جهانی شدن و عامل مهمی در ایجاد تغییرات فرهنگی می دانند و افزایش بیشتر سهم ورزش در مخارج دولتی و حمایت دولت از بخش خصوصی را خواستارند.

جنبه های مختلف اقتصاد ورزش

- 1 - ایجاد اشتغال مستقیم و غیر مستقیم
- 2 - تولید کالاها، تجهیزات و مکمل های غذایی در ورزش
- 3 - صادرات کالاها و خدمات ورزشی (تجارت بین الملل)
- 4 - رونق گردشگری و توسعه بازارهای محلی از طریق حوادث ورزشی
- 5 - تبلیغات، انتشارات و حق پخش تلویزیونی
- 6 - ایجاد تاسیسات و امکانات گسترده ورزشی
- 7 - مسائل فرهنگی و امنیتی
- 8 - افزایش رفاه عمومی و سرمایه اجتماعی و انسانی در جامعه
- 9 - مدال های دریافت شده در المپیک (شهرت و رقابت بین المللی)

توصیه های اقتصادی به ورزش ایران

- 1 - حمایت از صنعت ورزش با در نظر گرفتن نوع و ساختار بازار در این صنعت
- 2 - توجه به هزینه مبادله، قوانین و مقررات مربوط به کسب درآمد در ورزش
- 3 - توجه به پایه مالیاتی در این صنعت و راهکارهای علمی و جدید در بهره برداری از این پایه مالیاتی گسترده
- 4 - احترام به مالکیت معنوی (Intellectual property) IP در ورزش
- 5 - سهم بانوان از مخارج ورزشی در سطح خانوار و ملی
- 6 - ایجاد توازن جغرافیایی در تخصیص بودجه ورزشی و سهم مناطق محروم از بودجه ورزشی

7 - عدم دخالت دولت در عزل و نصب ها به منظور کاهش حساسیت های سازمان های بین المللی به منظور افزایش کارآیی عملکرد فدراسیون ها

8 - ایجاد رشته های اقتصاد ورزش و مدیریت ورزش در دانشگاه به منظور تحقیقات علمی معتبر در این زمینه.

ورزش یکی از بخش های اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی است. ورزش جزئی از زندگی روزمره انسان هاست و بسیاری از رویدادهای مهم اجتماعی در این حوزه شکل می گیرد. نقش اقتصادی ورزش، چه بطور مستقیم از طریق تولید و فروش کالاها و خدمات ورزشی و چه بطور غیرمستقیم از طریق تاثیر بر زنجیره تامین و کارآیی نیروی انسانی، بسیار برجسته و مهم است. اثر ورزش در اشتغالزایی، توسعه رفاه و شاداب سازی جامعه انکارناپذیر است. برای برجسته کردن این نقش و جلب حمایت سیاستگذاران توسعه کشور برای توجه بیشتر به این بخش مهم و افزایش اثربخشی آن در هدف های توسعه ملی از طریق توسعه زیرساخت های ورزشی و فرهنگ سازی برای ترویج و همگانی کردن ورزش، به توسعه دانش لازم در مورد نقش و اهمیت اقتصادی ورزش نیاز می باشد. علاوه بر آن در نهادهای آموزش عالی کشور، به خصوص در آموزش های ورزش، اقتصاد و سایر رشته های نزدیک به منابع علمی غنی نیاز می باشد.

اثرات اقتصادی ورزش

برای رویدادهای ورزشی که در درون جوامع مختلف به وقوع می پیوندد دو نوع سرمایه گذاری توسط جامعه انجام می گیرد:

الف) سرمایه گذاری که جامعه با به کارگیری مالیات های عمومی در این زمینه انجام می دهد و انتظار دارد که رویدادهای ورزشی توجه تماشاگران و گردشگران ورزشی زیادی را به جامعه و اجتماع آنها جلب نموده و با ورود این ملاقات کنندگان رونق تجاری بیشتری در جامعه ایجاد گردد،

ب) سرمایه گذاری نوع دیگری برای رویدادهای ورزشی سرمایه گذاری خصوصی است که هدف از این نوع سرمایه گذاری کسب سودهای آتی و منافع کوتاه مدت می باشد که تاثیر مهمی در جامعه برجای نمی گذارد.

در یک تقسیم بندی کلی ورزش را می توان به دو بخش حرفه ای و همگانی تقسیم نمود، یک گروه نسبتاً کوچک در رأس هرم، که شامل ورزشکاران حرفه ای و قهرمانان ورزشی، مثل قهرمانان رقابتهای ملی و یا رقابتهای بین المللی اند که این نخبگان و قهرمانان به سه طریق مورد حمایت مالی واقع می شوند، این منابع مالی عبارتند از:

الف) حامیان ملی چون شرکتهای تجاری ورزشی و غیر ورزشی.

ب) حمایت مالی از جانب تماشاچیان ورزشی

پ) حمایت مالی ناشی از حق پخش های تلویزیونی و رسانه های گروهی.

تحلیل اقتصاد صنعت ورزش ایران

نتیجه یک تحقیق نشان داد: سهم صنعت ورزش از GDP ایران ۱/۱٪ است که به طور معنی‌داری کمتر از شاخص جهانی است. این تحقیق که با عنوان «بررسی وضعیت اقتصادی صنعت ورزش ایران در سال‌های ۸۰ تا ۸۴» در ششمین همایش بین‌المللی تربیت‌بدنی و علوم ورزشی ارائه شد، وضعیت صنعت ورزش ایران را طی این ۴ سال بررسی کرد.

به گزارش ایسنا، در نتایج این تحقیق آمده است: «هزینه‌های مصرف نهایی خانوارهای ایرانی سال ۱۳۸۰ با ۳۹۴۲۱۵ میلیارد ریال (۲۰/۵۳٪) از GDP کشور را به خود اختصاص می‌دهد. از این مقدار ۳۱۱۰۲۶ میلیارد ریال (۹۰/۷۸٪) مربوط به هزینه‌های خانوار شهری و ۸۳۱۸۹ میلیارد ریال (۱۰/۲۱٪) متعلق به هزینه‌های خانوار روستایی است.

در سال ۱۳۸۴، متوسط هزینه‌های خالص سالانه یک خانوار شهری، ۲/۵۹ میلیون ریال بوده که شامل ۴۵ میلیون ریال (۹/۷۵ درصد) هزینه‌های غیر خوراکی و ۳/۱۴ میلیون ریال (۱/۲۴ درصد) هزینه‌های خوراکی و دخانی است و از ۴۵ میلیون ریال هزینه خالص غیرخوراکی سالانه یک خانوار شهری تنها ۲/۲ میلیون ریال (۹/۴ درصد) هزینه تفریحات، سرگرمی‌ها و خدمات فرهنگی شده است که ورزش جزو این قسمت است.

هم‌چنین در این سال متوسط هزینه‌های یک خانوار روستایی ۵/۳۷ میلیون ریال بوده که شامل ۲/۲۳ میلیون ریال (۸/۶۱ درصد) هزینه‌های غیر خوراکی و ۳/۱۴ میلیون ریال (۲/۳۸ درصد) هزینه‌های خوراکی و دخانی است. که تنها یک میلیون ریال (۱/۴ درصد) هزینه تفریحات، سرگرمی‌ها و خدمات فرهنگی که بخش ورزش جزو این قسمت می‌باشد، شده است. در سال ۱۳۸۴ متوسط درآمد سالانه یک خانوار شهری در حدود ۷/۵۳ میلیون ریال و یک خانوار روستایی در حدود ۵/۳۴ میلیون ریال است.

صنعت ورزش از ابعاد فرهنگی، اجتماعی، سیاسی و اقتصادی دارای اهمیت بسیار بالایی است. مطالعات اخیر حاکی است که سهم صنعت ورزش از GDP کشورهای مختلف حدود ۷۵/۰ تا ۴/۴ درصد است. در حالی که سهم این صنعت از GDP ایران ۱/۱٪ به طور معنی‌داری کمتر از شاخص جهانی است.»

«وجود پروژه‌های درآمدزایی در ورزش مانند بخش‌های تولید لباس و کالای ورزشی، واردات و صادرات کالاهای ورزشی از جمله امروزه واردات دستگاه‌های پیشرفته بدن‌سازی و علی‌الخصوص واردات مکمل‌های غذایی ورزشی از طریق فدراسیون و شرکت‌های خصوصی، تبلیغات فعالیت‌های عمرانی و... از جمله بخش‌های پردرآمدی است که می‌تواند میلیاردها تومان سود را برای گردانندگان امروز ورزش کشور به ارمغان بیاورد. برای رسیدن به این سود در نهایت توسعه صنعت ورزش در کشور محقق بر آن شده است که وضعیت اقتصادی صنعت ورزش ایران را در سال‌های ۸۰ تا ۸۴ را مورد بررسی قرار دهد.

از دهه ۱۹۶۰ اقتصاد و ورزش به مدد گسترش رسانه‌ها با یکدیگر به تعامل پرداختند و روند موسوم به تجاری شدن ورزش شکل نوینی به خود گرفت. این تعامل دارای سودمندی‌های متقابلی برای هر نهاد ورزش و اقتصاد بود. از یک سو اقتصاد به کمک مخاطب پرشمار در عرصه ورزش توانست بازار مناسبی برای تبلیغ و ترویج فرآورده‌های خود دست و پا نماید؛ و از سوی دیگر ورزش نیز توانست با بهره‌گیری از سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی، ضمن افزایش توانمندی در عرصه زیرساخت‌ها و رشد و گسترش کمی و کیفی، وضعیت اقتصادی ورزشکاران را متحول کند و فضای جدیدی موسوم به حرفه‌ای شدن را به وجود آورد.

صنعت ورزش در آمریکا نوعی ماشین اقتصادی است که سالانه میلیون‌ها دلار درآمد به همراه دارد. هر چند صنعت ورزش دارای بخش‌های متعددی است؛ اما، همگی در یک نقطه یعنی تولید یعنی «محصول یکتای ورزش» اشتراک دارند. «این محقق آورده است:» محصولات ورزشی به کالاها و خدمات، رویدادها، آموزش و اطلاعات ورزشی تقسیم می‌شود. هر کدام از محصولات ورزشی می‌تواند به نوبه خود بر روی تولید ناخالص داخلی (GDP) و ارزش افزوده تاثیر بگذارد. سهم GDP حاصل از صنعت ورزش برخی از کشورهای پیشرفته بیش از چهار درصد گزارش شده است و جایگاه این صنعت را بین دیگر صنایع ارتقا بخشیده است.

صنعتی شدن ورزش و تفریحات سالم یکی از رویدادهای مهم قرن گذشته به شمار می‌رود. مولین (۱۹۸۳) برای اولین بار از ورزش به عنوان یک صنعت یاد کرد. او اشاره داشت هرگونه فعالیت ورزشی آماتور و حرفه‌ای که موجبات افزایش ارزش افزوده کالا و خدمات ورزشی را فراهم کند، صنعت ورزش محسوب می‌شود. پیتز، فیلدینگ و مایلر در تایید تعریف مولین همه محصولات، کالاها، خدمات، اماکن و افراد مرتبط با ورزش را اجزای صنعت ورزش معرفی می‌کنند. در جای دیگر پیتزواستالر (۱۹۹۶) در رابطه با تعریف صنعت ورزش بر بازارهای مرتبط با ورزش، آمادگی و تفریحات سالم تاکید دارند.

در کل صنعت ورزش به مجموعه فعالیت‌های مرتبط با تولید و بازاریابی کالاها و خدمات ورزشی گفته می‌شود که در ارتقای ارزش افزوده نقش داشته باشند. پارکز و همکاران (۲۰۰۶)، اجزای صنعت ورزش را براساس نوع فرآورده مرتبط با آنها به سه دسته تقسیم کرده‌اند. که شامل سه بخش عملکرد ورزشی، تولیدات ورزشی و توسعه ورزشی در صنعت ورزش می‌باشد. دایر ملور، میستیلیس و مولز (۲۰۰۵) مهمترین نقش رویدادهای ورزشی را جذب گردشگر و پوشش رسانه‌ای معرفی می‌کنند. ولی علاوه بر آن، به نقل و انتقالات بازیکنان، صدور مربی، فروش بلیط، تبلیغات میادین ورزشی، ایجاد امکانات و

تاسیسات ورزشی، شرط بندی‌ها و جذب حامیان مالی که از جمله دیگر دستاوردهای رویدادهای ورزشی به عنوان اصلی‌ترین محصول این صنعت است، نیز می‌توان اشاره کرد. هانی (۲۰۰۶) در تحقیقی که درمورد ارزیابی اندازه‌ای مربوط به صنعت ورزش در اقتصاد ملی استرالیا انجام داده بیان کرد که اگر هدف ورزش مقایسه صنعت ورزش با کل اقتصاد باشد قضیه متفاوت است و مقایسه تولید ناخالص ملی بخش ورزش GDSP با تولید ناخالص داخلی (GDP) ممکن است تا حدی به هم مربوط باشند با این وجود GDP ارزیابی می‌کند که باید کل هزینه روی ورزش باشد.»

بنا به تحقیقات انجام شده، اجزای اصلی صنعت ورزش در کره جنوبی شامل کالاها، خدمات و تسهیلات ورزشی است. بخش خدمات به سه قسمت جداگانه بازاریابی، مرحله بندی و اطلاعات ورزشی تقسیم می‌شود.

همچنین در استرالیا صنعت ورزش را براساس محصولات ورزشی به چهار قسمت عمده تقسیم کرده‌اند.

۱- خدمات حرفه‌ای: مربیان، ورزشکاران، پزشکان ورزشی و مراکز آمادگی جسمانی

۲- کالاها و تجهیزات: پوشاک، کفش، تجهیزات

۳- رویدادها: مدیران و برنامه‌ریزان

۴- رسانه‌ها: رادیو، تلویزیون، روزنامه، مجله

پارکز و همکاران (۲۰۰۷)، اجزای صنعت ورزش را براساس نوع فرآورده مرتبط با آنها به سه دسته تقسیم کرده‌اند که شامل سه بخش عملکرد ورزشی، تولیدات ورزشی و توسعه ورزشی در صنعت ورزش است. ارزش تولیدات نظام‌های اقتصادی نشان دهنده توان اقتصادی یک کشور می‌باشد. یکی از شاخص‌های مهم اقتصادی که تا حد بسیار زیادی توانایی اقتصاد یک کشور را در تامین نیازهای مصرفی جامعه مشخص می‌کند، تولید ناخالص داخلی (GDP) است که عبارتند از: مجموع تولید کالاها و خدمات بخش‌های مختلف اقتصادی که در محدوده جغرافیایی یک کشور طی یک دوره زمانی خاص، مثلاً یک سال به دست می‌آید و از سه روش تولید، درآمد و هزینه قابل محاسبه است.

یادآور می‌شود؛ در این تحقیق، پس از جمع‌آوری و طبقه‌بندی داده‌های مربوطه، صنعت ورزش در دو بخش تولید ناخالص داخلی کشور و تولید ناخالص داخلی بخش ورزش و بررسی تعیین سهم وضعیت اقتصادی صنعت ورزش از کل اقتصاد کشور، به همراه تغییرات آن از سال ۱۳۸۰ تا ۱۳۸۴، محاسبه و ارایه می‌شود قبل از بررسی ابتدا تغییرات هزینه‌های مصرفی کشور در قالب چهار گروه مصارف هزینه‌ای خصوصی، دولت، تشکیل سرمایه و مبادلات خارجی مطالعه شد. سپس محاسبات مربوط به GDP بخش ورزش، با استفاده از هزینه‌های ورزشی کشور در قالب زیرگروه‌های فوق انجام شود.

این تحقیق عنوان پژوهشی است که از سوی “یحیی کیان مرز” دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه ارومیه در ششمین همایش بین‌المللی تربیت‌بدنی و علوم ورزشی کیش ارایه شد.

ورزش در ایران همیشه به عنوان یکی از مباحث فرعی در اقتصاد مورد توجه قرار گرفته است. موضوعی که در کشورهای توسعه یافته به عنوان یک رکن مهم اقتصادی، سیاسی و اجتماعی به آن نگاه می‌شود. کشورهای نظیر آلمان، بخش قابل توجهی از تولید ناخالص داخلی خود را از طریق رونق اقتصادی ورزش به دست می‌آورند. اما در ایران کمتر از ۱ درصد از تولید ناخالص داخلی از طریق اقتصاد ورزش تامین می‌شود.

اقتصاد از جمله مقوله‌هایی است که در همه ی حوزه ها نقش اساسی را ایفا می‌کند. در حوزه ی ورزش نیز این نقش اساسی مشهود است. حال این سوال مطرح می‌شود که در بخش ورزش این ساز و کارهای اقتصادی چقدر می‌تواند مفید به فایده و نقش تعیین کننده ای در جهت گیری ورزش کشور داشته باشد. در پاسخ باید گفت زوایای زندگی و اجرایی که در کنار ما هستند همیشه تازگی خودش را دارد. اما چون ما به همه ی علوم آگاهی نداریم و در حقیقت ضعیف هستیم؛ سالها طول می‌کشد تا آن اشکال را بشناسیم و به ماهیت آن پی ببریم. زمانی وقتی در کشتارگاه

کشتاری می کردند و حیوانی را سر می بریدند؛ فقط گوشت آن را استفاده می کردند و مشتقات آن به دور ریخته می شد. اما امروزه از تمامی بخش های حیوانی مثل گوسفند استفاده می شود. پس خداوند هر چیزی که آفریده است با ارزش است.

کلید دروازه های اقتصادی دنیا نیز در حال حرکت به سوی ورزش است. یعنی جایگاه ورزش به شدت درآمد زا و در حال انحصاری کردن اقتصاد دنیا است. امروزه ورزش رتبه دهم معادلات اقتصادی، سیاسی، فرهنگی و اجتماعی دنیا را به خود اختصاص داده است و این رتبه هر روز در حال پیشرفت و اوج گرفتن است. اگر کشوری مثل ایران یک چشم انداز بیست ساله برای ورزش ترسیم کند؛ می تواند به اندازه ی درآمد نفت از ورزش درآمد کسب کند! مثلاً کشوری مانند برزیل چندین میلیون دلار از انتقال و جا به جایی بازیکن به دست آورده است. و در حال حاضر برنامه ریزی کرده است که برای انتقال ۲۰۰ هزار بازیکن که اگر هر کدام را در حد ۳۰ میلیون دلار فرض کنیم، درآمدی به رقم نجومی به دست آورده است.

اگر بخواهیم مقایسه ای بین پول نفت و جا به جایی بازیکن انجام دهیم؛ باید بگوییم در شرایط فعلی که نفت به بشکه ای تقریباً ۱۳۰ دلار رسیده است در مقایسه با یک بازیکن برزیلی باید چندین هزار بشکه ی نفت صادر کرد تا معادل با قیمت یک بازیکن فوتبال شود. این امر بدون شک نیازمند ساز و کارهایی است که بیشتر در کشور های توسعه یافته مشاهده می شود که نشان می دهد آنها در این زمینه بسیار کار کرده اند. مثلاً در زمینه گردشگری در کشور ما این صنعت ظرفیت توان جذب سرمایه را دارد. اما توان استفاده از آن را نداریم. کشورهای مثل اسپانیا به اندازه ی درآمد نفتی ما از توریسم جذب سرمایه می کنند و این نشاندهنده ی این است که منابع ما و کشور هایی مثل اسپانیا برابر است. شاید در برخی حوزه ها ما ثروتمندتر باشیم؛ اما به دلیل سوء مدیریت نمی توانیم از آن بهره برداری کنیم.

ورزش مثل معدن طلائی می ماند که در جایی دور دست باشد و نتوان از آن بهره برد. مثلاً طی یک آمار جالب کشورهای که هم اکنون جزو فیفا (فدراسیون جهانی فوتبال) هستند، تعدادشان از اعضای کشور های عضو سازمان ملل بیشتر است و نشان می دهد که ورزش دیگر در شرایط تأثیرگذاری نیست و نبض اقتصادی دنیا را در دست دارد. البته دستیابی به جایگاه ورزشی بالا برای کشورهای در حال توسعه ای مثل ایران احتیاج به زمان دارد. ایران کشوری ۷۵ میلیون نفری است و از این جمعیت جوان می توان ۱۰۰ هزار بازیکن آماده ی ترانسفر داشت و این یعنی یک قطب اقتصادی سازنده. یعنی این که شما آنقدر زیر ساختهای کشور را می سازید که دیگر نیازی به وارد کردن داروی ضد افسردگی به کشور نیست! پس ترویج ورزش

در کشور باعث می شود در بعد اجتماعی نیز جامعه از یک شادابی برخوردار شود. مثلاً مقدار زیادی پول برای مبارزه با مواد مخدر در کشور هزینه می شود یا امکانات بسیاری اعم از بیمارستان، دکتر، پرستار، ساختمان، و کلاً تأسیسات برای درمان بیماران فراهم می شود؛ اما اگر همین پول در عرض ۵ سال صرف زیرساختهای کشور شود، موضوع اعتیاد و افسردگی هم

به صورت چشمگیری کاهش می یابد. و اگر روزی به این درک برسیم که برای ورزش هزینه نمی کنیم بلکه سرمایه گذاری می کنیم، ورزش کشور خیلی پیشرفت خواهد کرد. حتی در بخش مسکن هم حدود ۳۰ تا ۴۰ درصد سود دهی وجود دارد ولی در زمینه ورزش در سال بیش از حدود ۶۰ درصد سود دهی وجود خواهد داشت. مثلاً اگر به کسی بگویید که

مدرسه ی فوتبالی راه اندازی کند؛ حتی به شما می خندد! یعنی این باور وجود ندارد که ورزش سود ده است. دلیل آن هم این است که ورزش را اقتصادی ندیده ایم و تفکرات اقتصادی در ورزش نیامده است. اما به وضوح دیده می شود که امروزه یک بازیکن برای یک فصل ۱۰۰ میلیون دلار پول می گیرد. در ایران این مقدار به ۲۰۰ میلیون تومان هم می رسد!

در مورد نقش دولت در زمینه مشکلات اقتصادی دنیای ورزش باید گفت: دولت در ایران هم پول را می دهد و هم مورد عتاب ورزشی ها قرار می گیرد. دولت بدون برنامه به بیشتر باشگاه ها پول می دهد و این باشگاه ها هم بازیکنی را به قیمت ۵۰ میلیون تومان می خرند. در حالی که قیمت آن بازیکن ۵۰ میلیون تومان نیست و این باعث تورم زیادی می شود. در لیگ ایران ۱۵۰ میلیارد تومان هزینه می شود عمده ی این پول را هم دولت پرداخت می کند. در حالی که ارزش کل لیگ برتر فوتبال ایران بالاتر از ۷۰ میلیارد تومان نیست! این به معنی آن است که وقتی پول حاصل دسترنج شما نباشد، آن را به راحتی خرج می کنید...

در جام جهانی گذشته آلمان ها از یک توپ ساده ی ورزشی به سادگی ۷ میلیارد دلار سود بدست آوردند. یعنی حتی برای کوچکترین مسایل ورزشی خود برنامه ریزی دارند. آنها به اندازه ی هزینه ۲ باشگاه استقلال و پرسپولیس از فروش توپ، پول بدست آوردند. آن ها اجزای ورزش را شناخته اند و برای لحظه لحظه ی آن برنامه ریزی اقتصادی می کنند. اگر حقوق همه به عدالت رعایت شود دیگر باشگاهی از دولت ناراضی نخواهد بود.

هم اکنون از ۱۵۰ میلیاردی که در لیگ هزینه می شود؛ بالغ بر ۱۲۰ میلیارد آن را دولت می پردازد. درحالی که دولت وظیفه ای در این مورد ندارد، اما چون مدیریت منابع صحیح نیست، باشگاه ها همیشه از دولت طلبکارند...

پس اگر به ورزش به دیده ی اقتصادی نگریسته شود؛ می توان بسیاری از مشکلات اقتصادی کشور را حل کرد. و شاید در آینده ای نه چندان دور اوضاع اقتصادی، اجتماعی و حتی سیاسی کشور عزیزمان ایران را به گونه ای رقم زد که ما ایرانیان از آن پس به ایران و نام پر غرورش بیشتر افتخار کنیم... به امید آن روز.

محبوبیت علم نوپای «اقتصاد ورزش»

بسیاری از ورزش های پرمطرفدار امروز جهان با کسب درآمدهای کلان از حق پخش تلویزیونی مسابقات خود و جذب اسپانسرهای مختلف که مایل به تبلیغ در حیطه ورزش هستند به تجارت های پرسود بدل شده اند و جالب این که در اکثر موارد این رشته ها فاقد تجربه و دانش در نظرات مدیریتی خود و شاخه های مدیریت اقتصادی خود هستند و البته این وضعیت باعث شده که دانشجویان رشته های اقتصادی و مدیریت به دنبال به دست آوردن موقعیت های مناسب در این حیطه باشند. مدیران بسیاری از رشته های ورزشی هم متوجه شده اند که نیازمند رهبران متفکتر، کارآمدتر و مجهز به علم روز با تفکرات حرفه ای هستند.

نایجل بانیستر مدیر اجرایی موسسه ام‌بی‌اس ورلد شاخه اجرایی مدرسه علوم اقتصادی منچستر می‌گوید: «حیطه صنعت ورزش و اقتصاد ورزش شاخه‌های بسیار جوانی هستند و این باعث می‌شود که در آن‌ها نیاز به علم و تجربه بسیار محسوس باشد... برای آن که متوجه اهمیت این مساله شوید به مسابقات المپیک فکر کنید، مدیران بخش‌های مختلف این مسابقات باید با بودجه‌های کلان، پروژه‌های بزرگ و کارمندان پرشمار و مراجعان پرشمارتر کنار بیایند، اگر آن‌ها علم و شناخت و کارآمدی نداشته باشند نتیجه عملکرد آن‌ها احتمالا چیزی در حد فاجعه خواهد بود.» MBS یکی از اولین موسسات انگلستان است که در حیطه‌های اقتصادی و صنعتی مرتبط با ورزش فعالیت می‌کند. ماه گذشته بود که این موسسه با همکاری مدرسه اقتصادی منچستر دوره تحصیلی در رشته‌های «اقتصاد ورزش» و «مدیریت ورزش» را پایه‌گذاری کرد. هدف از پایه‌گذاری این رشته تربیت متخصصان حرفه‌ای است که بتوانند در حیطه‌های اقتصادی، مدیریتی و تبلیغاتی با فدراسیون‌ها، باشگاه‌ها و کمیته‌های اجرایی و میزبانی مسابقات کشورهای مختلف همکاری کنند.

موسسه آموزشی ایف اجوکیشن استرالیا هم یکی از موسسات پیشقدم در تربیت متخصصان علوم مدیریت و برنامه‌ریزی در رشته‌های ورزشی است که البته دوره‌های آموزشی آن به صورت دوره‌های کوتاه‌مدت برگزار می‌شود. جالب این که بسیاری از دوره‌های آموزشی این موسسه خاص مدیران یا افراد شاغل در فدراسیون‌های جهانی یا منطقه‌ای است. این موسسه اخیرا کلاس‌های برنامه‌ریزی، مدیریت، ارتباطات و تبلیغات را برای مدیران فدراسیون‌های جهانی دوچرخه‌سواری، اسکی و والیبال برگزار کرده است و سالانه بیش از بیست نفر از افراد شاغل در حیطه‌های مختلف ورزش در استرالیا هم در دوره‌های آن شرکت می‌کنند. جان کورمک مدیر بخش آموزش مدیریت ورزش این موسسه می‌گوید: «تجربه ما نشان داده افرادی که در این دوره‌ها شرکت می‌کنند در کار خود در آینده موفق‌تر خواهند شد. ما در آینده نزدیک دوره‌های طولانی‌تر با مدارک معتبر در این رشته‌ها راه‌اندازی خواهیم کرد.»

کریس سالی مدیر بخش تحقیقات اقتصادی مدرسه اقتصاد منچستر می‌گوید: «نگاهی به ورزش راگبی می‌تواند ما را متوجه نیاز ورزش به داشتن مردانی با علم اقتصاد و مدیریت بکند. ورزش راگبی در چند سال اخیر با رشد فزاینده محبوبیت و توجه همگانی روبه‌رو شده است و حالا مسابقات جام جهانی و مسابقات تیم‌های برگزیده موسوم به هفت کشور و حتی بازی‌های دوستانه این ورزش مورد استقبال تماشاگران قرار می‌گیرد و شبکه‌های تلویزیونی هم برای به دست آوردن حق پخش این مسابقات رقابت می‌کنند، حالا این ورزش با درآمد کلانی روبه‌رو شده است اما فاقد مدیران با تجربه کافی برای استفاده از این فرصت و گسترش این ورزش در جهان و رسیدن به سطح بالاتری از موفقیت و سودآوری است.»

کورمک با اشاره به تجربه‌های ناموفق میزبانی در مسابقات مختلف می‌گوید: «یکی از مواردی که ما در دوره‌های آموزشی خود روی آن متمرکز می‌شویم و به تجزیه و تحلیل جوانب آن می‌پردازیم تا مشخص شود که چرا و چگونه یک شکست مطلق در حیطه اقتصاد ورزشی رخ می‌دهد، میزبانی مسابقات زمستانی سالت لیگ سیتی کاناداست، مسابقاتی که با وجود پتانسیل‌های فراوان اسیر سوءمدیریت فراوان و به یک فاجعه مطلق بدل شد. ما تمام ابعاد و جوانب این مسابقات از لحاظ اقتصادی و مدیریتی را مورد بررسی قرار می‌دهیم تا دانشجویان ما از این تجربه ناتمام برای برنامه‌های آینده درس بگیرند.»

حضور در دوره‌های آموزشی کوتاه‌مدت و بلندمدت این موسسه‌های آموزشی کار سختی نیست. پل دیویس معاون اجرایی سابق کمیته پارالمپیک انگلستان که برای تحصیل در رشته «مدیریت اقتصادی ورزش» در ام بی اس ورلد ثبت‌نام کرده می‌گوید که اکثر دروس مدرسه به صورت مکاتبه‌ای و آنلاین انجام می‌شود و دوره‌های حضوری تنها یک هفته در هر سه ماه است. او می‌گوید که تحصیل دو و نیم ساله در این رشته قطعاً به او کمک خواهد کرد که در کارش موفق‌تر باشد.

بانیستر هم به نکته جالبی اشاره می‌کند: «در حال حاضر بسیاری از مدیران ورزش برای سروسامان دادن به امور اقتصادی و ارتباطی خود متخصصان این حیطه‌ها را استخدام می‌کنند اما بین اقتصاد عمومی و اقتصاد ورزش تفاوت‌های زیادی وجود دارد، شاید فردی که کاملاً از علوم اقتصادی آگاه است نتواند در حیطه اقتصاد و مدیریت ورزش موفق باشد. این شاخه در حال حاضر یک شاخه مجزا و گسترده است که افراد درگیر با آن باید با اصول آن کاملاً آشنا شوند. فعالیت در این رشته‌ها علم خاص آن و تخصص مطلق آن را می‌خواهد.»

ورزش اقتصادی، نیازمند فهم اقتصاد ورزش است

انسان، اقتصادی‌ترین آفریده خداوند متعال است. از این نظر که فرآیند هزینه-فایده را در تمامی امور زندگی دنیایی‌اش رعایت می‌کند و چنانچه در متن قنوت نمازهای پنج‌گانه تکرار می‌کند، دنیای خوب را زمینه‌ساز آخرت خوب می‌داند و همین رابطه را از خالق خود، در هر نماز می‌خواهد.

علمای اقتصادی این رشته علمی را چگونگی استفاده از منابع محدود برای رفع نیازهای نامحدود دانسته‌اند و هر انسانی بتواند با منابع محدود در اختیار، طیف طولانی‌تری از نیازهایش را برآورده کند، اقتصادی‌تر و به عبارتی بهره‌مندتر است. نگرش علمی به اقتصاد روشه‌ای علمی را در پی دارد و استفاده از روشه‌ای علمی، محصولات علمی یعنی دارای استانداردهای ملی، منطقه‌ای و جهانی را به عنوان دستاورد ارایه می‌کند. یعنی در یک بررسی ساده، میتوان از کیفیت، ستانده یا خروجی یک سیستم به اندیشه، روش و عملیات و دقت نظر در فرآیند تولید پی برد.

با این مقدمه، می‌توان به خروجی‌ها، دستاوردها، نتایج و پیامدهای پدیده مهیج، فراگیر، علمی، گسترده و جهانی ورزش و به تعبیر ایرانی آن تربیت‌بدنی نگریست. یعنی پرسید منابع را چقدر، چگونه و به چه کسانی می‌دهیم و آنها با چه اندیشه، روش، مدیریت و عملیاتی این منابع را به محصول، خروجی و دستاورد در سطح داخلی و بین‌المللی تبدیل می‌کنند؟

شباهت‌های زیادی میان باشگاه‌داری و بنگاه‌داری وجود دارد، هر چند متاسفانه در ایران امروز، برخی افراد باشگاه‌داری را با تیمداری اشتباه می‌گیرند و به هر رشته ورزشی همانگونه می‌نگرند که به تیم باشگاهی و چنین است که ما نام شکست‌هایمان را تجربه می‌گذاریم و هر روز نیز بر تجربیاتمان افزوده می‌شود.

مدیریت ورزش، یک گرایش تعریف شده و معلوم در دنیای مدیریت است که وجه تشابه آن با مدیریت به مفهوم کلان و عام آن، در کمیت‌پذیری ورودی‌ها و خروجی‌ها به منظور ارزیابی و پایش و سنجش آن است و در ایران امروز، مدیریت ورزش در برخ مواقع به محط به کارگیری افرادی تبدیل شده است که شاید از عهده انجام اولین وظایف مدیریت در سایر بخشها برنمی‌آیند.

در مدار توسعه، ورزش همگانی پایه ورزش قهرمانی است و معماری توسعه از جایی آغاز میشود که کودکان هر مملکت آموزش می‌بینند و پرورش می‌یابند. یعنی به موازات یکدیگر جسم و روحشان، توانمند و تنومند می‌شود. در این مدار، زنگ ورزش زنگ بازی نیست و درس ورزش، مانند سایر دروس، آزمون و دشواری‌های خاص خود را دارد.

آرزوی بنده به عنوان یک علاقه‌مند به ورزش این است که فرزندان فردای این مرز و بوم، دارای جسم و روح سالم و قوی باشند و فرآیند تربیت و تعلیم قهرمانان آنقدر جدی گرفته شود که به کشف و یافتن تصادفی قهرمانان ورزش نبالیم و نیازیم. مختصر آنکه قهرمانان را باید ساخت نه اینکه یافت و بعد از استفاده کوتاه مدت به دور انداخت و فراموش کرد.

می‌توان نتیجه گرفت که ورزش پدیده‌های چند وجهی با ماهیت اجتماعی، کارکرد اقتصادی و نتایج ملی و سیاسی است و با این پدیده باید به مثابه نهادهای نوین مورد نیاز توسعه کشور مواجه شد. به این معنی که برنامه‌ریزی علمی، مشارکت فعال بخش خصوصی، نگاه بلندمدت، استفاده از روش‌های نوین مدیریت، آموزش از پایه‌ای‌ترین سطوح و هزینه فایده در تمامی فدراسیون‌ها، رشته‌ها، ورزشگاه‌ها و تورنمنت‌ها به عنوان ارکان این تفکر، جدی گرفته شود.

ورزش اقتصادی، نیازمند فهم اقتصاد ورزش است و پایه فهم اقتصاد ورزش، معیارهای صحیح اندازه‌گیری توانایی افراد، تعیین سرمایه مورد نیاز، نظارت علمی و کارشناسانه، مطالعه تطبیقی و الگوبرداری از کشورهای توسعه یافته است. جمع جبری این گزاره‌ها، شاید فرصت کارآفرینی ورزشی یا پیدایش کارآفرین ورزش را فراهم کند. البته اگر این افراد به تیغ ملامت و تیرگی حسادت و ناجوان‌مردی در رفاقت و قدرشناسی از خدمت نواخته نشوند.

چکیده نظام اقتصادی اسلام مجموعه‌ای از الگوهای رفتاری و روابط اقتصادی در حوزه‌های تولید، توزیع و مصرف است که از کتاب و سنت پیامبر اکرم و امامان معصوم و عقل استنباط می‌شود. الگوهای پیش گفته چگونگی پیوند شرکت کنندگان در نظام اقتصادی به یکدیگر و منابع اقتصادی را تبیین کرده و براساس مبانی پیش بینی و در چارچوب اخلاق و حقوق ...

اثرات اقتصادی مستقیم ورزش

تحت عناوین مشارکت ورزشی و هزینه‌های خانوار در ورزش، اشتغال، تجارت بین المللی، گردشگری ورزشی، رسانه‌های ورزشی و حامیان مالی در ورزش، سرمایه‌گذاری‌های ورزشی، و خصوصی سازی و مشارکت در بورس

اثرات اقتصادی غیرمستقیم: نقشی که این صنعت در اقتصاد سامت بازی می‌کند،

شاید نتوان به سادگی آثار گسترده ورزش را که به صورت فزاینده‌ای بر ابعاد مختلف فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی و سیاسی جامعه تأثیرگذار است، برشمرد. ایجاد اشتغال، بهبود سلامت (کاهش هزینه‌های درمان)، افزایش غرور ملی، افزایش بهزیستی (کیفیت زندگی)، کاهش میزان جرم و جنایات و بزهکاری، کاهش مصرف مواد مخدر و سیگار، افزایش امید به زندگی، رشد اقتصاد منطقه‌ای و بهبود چهره کشورها در عرصه بین‌المللی و جهانی از جمله تأثیراتی است که ورزش در جامعه بر جای خواهد گذاشت.

در این راستا، نقش اقتصادی ورزش را میتوان در دو گروه تأثیرات اقتصادی مستقیم و غیرمستقیم تقسیم کرد. در بررسی تأثیرات اقتصادی مستقیم، به ورزش به‌عنوان تفریح و یا فعالیت جسمانی نگریسته میشود. بدین ترتیب، آثاری همچون تولید کالاها و خدمات ورزشی، صادرات و واردات، کاهش هزینه‌های خانوار، ایجاد اماکن و تسهیلات، تبلیغات، پوشش رسانه‌ای، اشتغال و جذب گردشگر و حامیان مالی رادر پی خواهد داشت. آثار اقتصادی غیرمستقیم ورزش نیز سبب ارتقای سلامتی و کاهش هزینه‌های درمان و به تبع آن، توسعه برنامه‌های ملی و نیروی کار میگردد و در کاهش هزینه‌های درمانی خانوار و دولت دخالت اساسی دارد. همچنین، این امر موجب کاهش غیبت کارکنان و افزایش عملکرد و بهره‌وری آنها میشود. 1

برنامه هفتم توسعه ورزش در 17 هدف کلی مطرح شده توسط سازمان ملل متحد تقسیم می‌شود که شامل موارد زیر است

S1	توسعه زیرساخت‌های ورزشی، ایجاد فضاهای مناسب برای انجام فعالیت‌های ورزشی و تأمین تجهیزات مورد نیاز.
S2	تحقق توسعه پایدار از طریق فعالیت‌های ورزشی.
S3	مدیریت مستعد و کارآمد منابع مالی و نظارت بر اجرای برنامه‌های ورزشی.
S4	ارتقاء دسترسی عمومی به فعالیت‌های ورزشی و ترویج سبک زندگی سالم.
S5	ترویج تساوی جنسیتی و توانمندسازی زنان و دختران در حوزه ورزش.
S6	ترویج همکاری بین‌المللی در حوزه ورزش و تبادل تجربیات و دانش فنی.
S7	ارتقاء سلامتی و رفاه اجتماعی افراد از طریق فعالیت‌های ورزشی.
S8	برنامه هفتم توسعه ورزش در سطح بین‌المللی و کشوری اجرا می‌شود و دولت‌ها و سازمان‌های ورزشی متعددی در این برنامه شرکت می‌کنند تا به اهداف و اصول آن دست یابند.

جدول رتبه بندی عوامل مؤثر بر رونق اقتصادی ورزش ایران

رتبه	عوامل	امتیاز (از 9)
1	توسعه اقتصاد دانش بنیان در ورزش مبتنی بر فناوری و تکنولوژی روز دنیا	8/75
2	توجه به محیط قانونی و ساختاری اقتصاد ورزش	8/50
3	توجه به اسپانسر ینگ و حمایت از محصولات ورزشی داخلی	8/25
4	ایجاد تسهیلات برای بخش خصوصی سازی ورزش	8/00
5	سرمایه گذاری در حوزه ورزش همگانی	7/50
6	توسعه کمی و کیفی اماکن ورزشی	7/00
7	برنامه ریزی برای درآمدزایی از رویدادهای ورزشی	6/75
8	تحول در درآمدزایی باشگاههای ورزشی	6/50
9	توجه به عوامل مدیریتی در اقتصاد ورزش	6/25
10	توسعه متوازن ورزشهای پایه، بانوان و آقایان	6/00

اهداف نمونه کشورهای توسعه یافته (استرالیا)

S1	تولید و توزیع: عملیات ورزشی - تجهیزات و پوشاک
S2	بخش تجارت و بازرگانی:
S3	بخش خصوصی: باشگاه ها
S4	آموزش و پژوهش: علوم پزشکی ورزشی
S5	رسانه و ارتباطات:
S6	بخش رویدادها و رقابت های ورزشی، مکان ها و امکانات
S7	بخش خدمات:

اهداف کلی صنعت ورزش

S1	کمک به توسعه صنعت ورزش و افزایش نقش و سهم صنعت در تولید، اشتغال و درآمد ملی
S2	کمک به بهبود استانداردهای کیفیت برای کالاها و تجهیزات ورزشی
S3	به ارتقاء رفاه عمومی و صنعتگران ورزشکار با افزایش درآمد سرانه کمک
S4	کمک به توسعه صنعت ورزش و افزایش نقش و سهم صنعت در تولید، اشتغال و درآمد ملی
S5	کمک به تقویت نقش و جایگاه صنعت در اقتصاد ورزش در صحنه اقتصادی کشور و حضور موثر و سودمند صادرات کالاهای تولیدی در بازارهای داخلی و بین المللی و بهره گیری از ارتباطات داخلی و بین المللی برای تقویت توان صنعتی، علمی و فن آوری.
S6	هدایت صنعت تجهیزات و کالاهای ورزشی به منظور مشارکت در مناقصه های داخلی و خارجی و ایجاد بازارهای جدید
S7	مشارکت در اجلاس همکاری مشترک با دیگر کشورها، کسب بازارهای جدید و بهره گیری از تواناییهای تکنولوژیکی آن کشور.
S8	کمک به ارتقاء و تضمین کیفیت تولیدات واحدهای تولیدی و صنعتی ورزشی
S9	کمک به توسعه مدیریت کارآفرین و ارتقاء واحدهای تولیدی ورزشی
S10	برگزاری کنفرانسهای علمی تخصصی مورد نیاز اعضا
S11	شرکت در نمایشگاه های داخلی و خارجی، معرفی و عرضه تولیدات اعضا و کسب بازارهای جدید برای صادرات تولیدات واحد های صنعتی ورزشی و راهنمایی اعضا جهت شرکت در نمایشگاه های فوق.

اثرات مستقیم اقتصاد ورزش

S1	بهبود سلامت
S2	افزایش بهره وری
S3	رشد اقتصادی (GDP)

S4	ایجاد اشتغال
S5	افزایش نیروی داوطلب
S6	رشد اقتصادی منطقه ای
S7	افزایش توریسم
S8	اثرات غیرمستقیم :
S9	کاهش غیبت از کار
S10	بهبود سلامت (افزایش امید به زندگی)
S11	کاهش مصرف مواد مخدر و سیگار
S12	کاهش میزان جرم و جنایت و بزه کاری
S13	افزایش به زیستی (کیفیت زندگی)
S14	افزایش کیفیت آموزش
S15	کاهش خودکشی
S16	بهبود سرمایه اجتماعی

اثرات خرد اقتصادی ورزش

S1	تولید کالاها و تجهیزات و خدمات ورزشی توسط بنگاه ها و شرکت ها
S2	خرید کالاها و تجهیزات و خدمات ورزشی توسط خانوار (هزینه های ورزشی خانوار)
S3	حامیان مالی
S4	حق پخش تلویزیونی، تبلیغات و انتشارات
S5	بلیت فروشی
S6	نقل و اتصالات بازیکنان
S7	گردش مالی باشگاه ها

اثرات توسعه اقتصادی ورزش

S1	توسعه دانش و اجرای موثر برنامه ریزی توسعه
S2	ارتقای سطح زندگی
S3	برابری اقتصادی و اجتماعی
S4	بهبود نهادها و رفتارها و عادات و رسوم
S5	استحکام و قوام ملی
S6	تقویت مسایل فرهنگی و امنیتی و استقلال ملی
S7	افزایش رفاه عمومی و سرمایه اجتماعی و انسانی در جامعه

اثرات کلان اقتصادی ورزش

S1	تولید ناخالص ملی (صنعت تولید کالاهای ورزشی، توریسم و گردشگری ورزشی، رویدادهای ورزشی، هزینه ورزشی خانوار و دولت)
S2	سرمایه گذاری (سرمایه گذاری و مالیات، ساخت اماکن و تجهیزات ورزشی و تفریحی)
S3	نرخ بیکاری (افزایش اشتغال)
S4	پس انداز مالی (افزایش امید به زندگی)
S5	تولید (تولید کالاهای و تجهیزات و خدمات ورزشی توسط بنگاه ها و شرکت ها)
S6	مصرف (خرید کالاهای و تجهیزات و خدمات ورزشی توسط دولت) هزینه های عمرانی ورزشی دولت
S7	تجارت بین الملل (صادرات کالاهای و خدمات ورزشی)

اثرات رشد اقتصادی ورزش

S1	افزایش نهاده های تولید (افزایش سرمایه یا نیروی کار) (کاهش غیبت از کار، ایجاد اشتغال)
S2	افزایش بهره وری عوامل تولید (بهبود بهره وری / عملکرد شغلی، بهبود مهارت ها و دانش در فعالیت و کار، بهبود موفقیت در شغل)
S3	به کارگیری ظرفیت های احتمالی خالی در اقتصاد

اهداف توسعه فناوری های ورزش کشور

S1	طراحی و تدوین برنامه های توسعه فناوری ورزش کشور
S2	بررسی، طراحی، ساخت و بومی سازی تجهیزات و ابزارهای ورزشی و تمرینی در رشته های ورزشی
S3	تدوین طرح توسعه بازاریابی و ارتقا برند محصولات و خدمات ورزشی
S4	حمایت از طرح های پژوهشی کاربردی در حوزه فناوری های ورزشی
S5	مشاوره در زمینه راه اندازی پارک های علم و فناوری و مراکز رشد و کارآفرینی در حوزه ورزش
S6	مشاوره در زمینه راه اندازی و حمایت از موسسات و شرکت های دانش بنیان در حوزه علوم ورزشی
S7	تدوین استانداردهای ملی در حوزه تجهیزات ورزشی، آزمایشگاهی و اماکن ورزشی
S8	مشارکت در تدوین استاندارد های بین المللی در حوزه فناوری های ورزشی
S9	مشارکت در راه اندازی آزمایشگاههای تست و کنترل کیفی تجهیزات ورزشی
S10	مشارکت در راه اندازی آزمایشگاه های واقعیت مجازی در حوزه علوم ورزشی
S11	مشارکت در راه اندازی کلینیک های تخصصی ارزیابی فاکتورهای سلامت
S12	ارائه تحقیقات مرز دانش در حوزه فناوری های ورزشی به کشورهای منطقه

اهداف و استراتژی های کلان صنعت ورزش

ارتقاء کیفی منابع انسانی ، مالی ، آموزشی

S1:	نهادینه کردن رویکرد جامع کیفیت استانداردسازی درصنعت ورزش
S2:	تقویت و بهینه سازی زیرساختهای فیزیکی و تجهیزات و تولیدات داخلی
S3:	استقرار نظام مدیریت و آموزش مجازی ورزش
S4:	ارائه خدمات ایزو و استانداردهای بین المللی درخصوص تمامی صنایع
S5:	استفاده از توانمندیهای سایر نهادها و سازمانهای مرتبط

ارتقاء کیفی و کمی خدمات آموزشی ، پژوهشی ، فرهنگی

S6:	نهادینه کردن رویکرد جامع کیفیت استانداردسازی درصنعت ورزش
S7:	تقویت و بهینه سازی زیرساختهای فیزیکی و تجهیزات و تولیدات داخلی
S8:	استقرار نظام مدیریت و آموزش مجازی ورزش
S9:	ارائه خدمات ایزو و استانداردهای بین المللی درخصوص تمامی صنایع
S10:	استفاده از توانمندیهای سایر نهادها و سازمانهای مرتبط

ارتقاء سطح منابع مالی

S11:	افزایش سطح درآمدی
S12:	کاهش هزینه های غیر ضروری

پیشنهاد برنامه هفتم توسعه اقتصادی صنعت ورزش:

در صورتی که در برنامه هفتم توسعه اقتصادی دولت قصد دارید به ورزش توجه کنید و آثار اقتصادی آن را مطالعه نمایید، می‌توانید برخی از اقدامات زیر را در نظر بگیرید:

وزارت صنعت معدن و تجارت مکلف است با همکاری وزارت ورزش و جوانان و اتاق بازرگانی، صنایع، معادن و کشاورزی ایران و انجمن صنعت ورزش به منظور شتاب دهی و رشد صنعت ورزش کشور و جایگزینی صنعت نفت و صادرات غیر نفتی در بخش اقتصادی نسبت به اجرای برنامه های صنعت ورزش با اولویت ذیل اقدام نماید.

الف) وزارت تعاون کار و رفاه اجتماعی با همکاری وزارت صمت مکلف است در ارائه حمایت ها و مشوق های ایجاد یا توسعه طرح کسب و کار و ایجاد اشتغال با اولویت کارگاه های خرد و متوسط و مشاغل خانگی و کلینیک های صنعت ورزش اختصاص دهد.

برنامه پیشنهادی درخصوص صنعت ورزش در برنامه هفتم توسعه اقتصادی دولت

در برنامه هفتم توسعه اقتصادی دولت، می‌توانید برای حمایت از صنعت ورزش و توسعه آن در کشور، به برخی از پیشنهادات زیر توجه کنید:

1. توسعه زیرساخت‌های ورزشی: سرمایه‌گذاری در ایجاد و بهبود زیرساخت‌های ورزشی از جمله استادیوم‌ها، سالن‌ها، ورزشگاه‌ها و باشگاه‌ها اساسی است. این اقدام می‌تواند فضاهای مناسبی را برای تمرینات و مسابقات ورزشی فراهم کند و علاوه بر ایجاد اشتغال، سبب رونق بخش ورزشی شود.

2. حمایت مالی و مالیاتی: دولت می‌تواند برنامه‌های حمایتی مالی و مالیاتی را برای صنعت ورزش اجرا کند. این شامل ارائه تسهیلات و وام‌های مالی با شرایط مشروط، تخفیفات مالیاتی برای سرمایه‌گذاران در صنعت ورزش، و ارائه پاداش‌های مالی به ورزشکاران برجسته می‌شود. این حمایت می‌تواند شامل ایجاد بنیادها و سازمان‌های حمایتی، ارائه تسهیلات مالی و مالیاتی و فراهم کردن بسترهای لازم برای صنعت ورزش باشد.

3. ترویج ورزش در محل کار: ایجاد برنامه‌ها و فضاهای ورزشی در محل کار می‌تواند به بهبود سلامت و رفاه کارکنان کمک کند و در عین حال به ایجاد فرهنگ سلامت ورزش در جامعه کمک کند.

4. توسعه صنعت ورزشی دیجیتال: با توجه به رشد فناوری و دیجیتالی شدن جوامع، توسعه صنعت ورزشی دیجیتال از طریق ایجاد بسترهای آنلاین برای تمرینات و آموزش ورزشی و پلتفرم‌های آنلاین برای خرید بلیت مسابقات و اشتراک گذاری محتوا می‌تواند رشد و توسعه صنعت ورزش را تسریع کند.

5. ارتقای سطح آموزش ورزشی: ارتقای کیفیت آموزش ورزشی در مدارس، دانشگاه‌ها و باشگاه‌ها می‌تواند به تولید ورزشکاران حرفه‌ای و توسعه صنعت ورزش کمک کند. برنامه‌های آموزشی جامع و مدیریت حرفه‌ای در زمینه ورزش باید در نظر گرفته شود.

ترویج ورزش پایدار: توجه به جنبه‌های محیطی و اجتماعی ورزش و ترویج ورزش پایدار و سبز

6. ترویج ورزش و فعالیت‌های بدنی: برنامه‌هایی جهت ترویج فعالیت‌های ورزشی و بدنی در بین جوانان، زنان، سالمندان و افراد با نیازهای خاص به منظور بهبود سلامت جامعه و پیشگیری از بیماری‌ها.

7. توسعه کلینیک‌های صنعت ورزش: ایجاد صنایع جانبی وابسته به ورزش مانند تولید تجهیزات ورزشی، لباس ورزشی، خدمات تخصصی (تغذیه، فیزیوتراپی و غیره) و توسعه صنعت ورزش الکترونیکی (eSports). می‌تواند فرصت‌های اقتصادی جدیدی را برای سرمایه‌گذاری و اشتغالزایی ایجاد کند.

8. توسعه توریسم ورزشی:

توسعه توریسم ورزشی می‌تواند درآمدهای قابل توجهی را برای کشور فراهم کند. بهبود زیرساخت‌های گردشگری و ورزشی، برگزاری رویدادهای ورزشی بین‌المللی و جذب گردشگران ورزشی از سراسر جهان از جمله روش‌های مؤثر برای تحقق این هدف است.

9. ترویج و پشتیبانی از ورزشهای محلی:

حمایت و ترویج ورزشهای محلی و سنتی می‌تواند منجر به توسعه محلی و ایجاد ارتباط نزدیک با جامعه شود. ایجاد برنامه‌ها و رویدادهای ورزشی در مناطق مختلف کشور، استفاده از منابع محلی و ارائه تسهیلات لازم به جوانان برای شرکت در این ورزشها، می‌تواند در این زمینه مفید باشد.

10. ترویج صنعت ورزشی داخلی:

ترویج صنعت ورزشی داخلی از طریق حمایت از تولید کنندگان محلی و ارائه فضایی برای رشد و توسعه صنعت ورزش، می‌تواند سبب ایجاد اشتغال و رونق اقتصادی گردد.

برنامه هفتم توسعه ورزش سازمان ملل متحد

برنامه هفتم توسعه ورزش (SDP) برنامه‌ای است که توسط سازمان ملل متحد و دولت‌های عضو برای توسعه و پیشرفت حوزه ورزش در سطح جهانی تدوین شده است. این برنامه با هدف ارتقاء ورزش و توسعه فعالیت‌های ورزشی در کشورهای عضو، بهبود سلامتی ورزشکاران، ترویج تفاهم و صلح بین ملت‌ها، ترویج برابری جنسیتی و نیز ایجاد فرصت‌های برابر برای شرکت در فعالیت‌های ورزشی برای همه افراد و اقشار جامعه ارائه شده است.

برنامه هفتم توسعه ورزش در 17 هدف کلی مطرح شده توسط سازمان ملل متحد تقسیم می‌شود که شامل موارد زیر است:

ارتقاء سلامتی و رفاه اجتماعی افراد از طریق فعالیت‌های ورزشی.

ترویج تساوی جنسیتی و توانمندسازی زنان و دختران در حوزه ورزش.

ارتقاء دسترسی عمومی به فعالیت‌های ورزشی و ترویج سبک زندگی سالم.

توسعه زیرساخت‌های ورزشی، ایجاد فضاهای مناسب برای انجام فعالیت‌های ورزشی و تأمین تجهیزات مورد نیاز.

ترویج همکاری بین‌المللی در حوزه ورزش و تبادل تجربیات و دانش فنی.

مدیریت مستعد و کارآمد منابع مالی و نظارت بر اجرای برنامه‌های ورزشی.

تحقق توسعه پایدار از طریق فعالیت‌های ورزشی.

برنامه هفتم توسعه ورزش در سطح بین‌المللی و کشوری اجرا می‌شود و دولت‌ها و سازمان‌های ورزشی متعددی در این برنامه شرکت می‌کنند تا به اهداف و اصول آن دست یابند.

انجمن صنعت ورزش کالا و خدمات و صنایع وابسته (Iran Sports Industry Association) یک سازمان غیرانتفاعی است که در حوزه توسعه و پیشرفت صنعت ورزش در ایران فعالیت می‌کند. هدف اصلی این انجمن، ترویج و توسعه ورزش در ایران به عنوان یک صنعت است.

انجمن صنعت ورزش ایران برای رشد و توسعه صنعت ورزش در کشور، با ارائه خدمات متنوع و حمایت از شرکت‌ها، تولیدکنندگان، توزیع‌کنندگان و اشخاص علاقه‌مند به این حوزه فعالیت می‌کند. این انجمن در تلاش است تا با ایجاد فضای مناسب برای تبادل اطلاعات و تجارب، همکاری‌های بین‌المللی و ارتقاء استانداردهای ساخت و تولید در صنعت ورزش، به توسعه پایدار و مستدام این صنعت در ایران کمک کند.

فعالیت‌های انجمن صنعت ورزش ایران شامل موارد زیر می‌شود:

ترویج و تبلیغ برای رشد و توسعه صنعت ورزش در ایران.

ارائه خدمات مشاوره و پشتیبانی به شرکت‌ها و کسب و کارهای مرتبط با صنعت ورزش.

برگزاری همایش‌ها، نشست‌ها و دوره‌های آموزشی جهت افزایش دانش فنی و مدیریتی در حوزه ورزش.

ایجاد ارتباطات بین‌المللی و برقراری همکاری‌های بین‌المللی در زمینه توسعه صنعت ورزش.

ترویج استانداردهای بین‌المللی در تولید و عرضه تجهیزات ورزشی.

انجمن صنعت ورزش ایران با همکاری بازیکنان، مربیان، صنعتگران و مدیران مرتبط با ورزش، سعی در ارتقاء سطح صنعت ورزش در

تولیدکنندگان و شرکت‌ها ساده‌تر و کارآمدتر باشد

انجمن صنعت
ورزش ایران

www.sanatvarzesh.com